

Den tyske elite bærer på et skyldkompleks, som hele Europa nu skal dele/være med til at befri dem for

10. SEP 2015 Den korte avis

JENS KRISTIAN BECH PEDERSEN

Cand. theol. og pens. oberstløjtnant

Kære Fru Merkel. Kære kansler i Tyskland.

Jeg er dansker. Derfor er jeg naturligvis også EU-borger. I den egenskab kan det ikke være utilsadeligt, at jeg offentligt henvender mig til Dem.

Jeg har gennem årtier fulgt Tysklands politik og rolle i Europa siden 2. verdenskrig. Tyskland har markeret sig meget stærkt i de politiske bestræbelser for fred, ophævelse af modsætninger mellem landene og for udviklingen af samarbejdet i Europa.

Derfor har Tyskland altid været den store drivkraft for en stadig snævrere integration og union mellem Europas lande, for den frie bevægelighed, for de nationale grænsers ophævelse – ja, og for den stadige minimering af nationernes betydning og rolle i Europa.

Nazismen kunne være spiret frem i ethvert folk

Det er tydeligt, at denne politik har været styret af Tysklands nationale traume over nazismen og af Tysklands opgør med sig selv. Undskyld mig! Jeg har intet ønske om at kaste en gammel, velkendt og ondsindet nazi-beskyldning i hovedet på Tyskland og tyskerne; langt fra!

Den frygtelige skæbne, som nazismen bragte over de europæiske folkeslag og over Tyskland selv, kunne være spiret frem i ethvert folk på denne jord, historien viser mange eksempler på en sådan religiøs voldelighed og magtudfoldelse.

Tværtimod priser vi os i dag lykkelige over at være naboer til et stærkt, livskraftigt og meget inspirerende Tyskland. Gennem hele den europæiske historie og også i dag skylder vi Tyskland så meget. Sprog, kultur, litteratur, kunst, politik, industriel kraft, handel og markedsmuligheder.

Vi er mange, der beundrer Tyskland. Vi er mange, der glæder os over at rejse i Tysklands landskaber og byer. Og elsker at læse tysk litteratur og tyske aviser.

Tysklands skyldkompleks

Det er vigtigt, at nazismen i dag ikke eksisterer i form af et stort tysk skyldkompleks, men derimod kun som en anvendelig, men selvfølgelig vigtig historisk erfaring, der fortæller, hvor stor en kraft nationaliteten er. Og hvorfor nationaliteten derfor hverken må perverteres, undertrykkes eller ophæves.

Men den store skade i europæisk politik i dag er, at det er det sidste, der sker. Tyskland er bange for sig selv og sin egen nationalitet. Al tysk politik i Europa i dag er en evig national undskyldelsespolitik på grund af nazismens pervertering af det nationale.

Derfor påtvinger Tyskland til stadighed alle andre lande det samme skyldkompleks og den samme bodfærdige duknakkethed over for det nationale.

Tyskland vil ophæve sig selv som nation: Deutschland schafft sich ab. Fordi Tyskland har dette forkrampede, neurotiske, paranoide, ufornuftige, ja, ganske umodne forhold til nationalitet. Sådan definerer Tyskland vedvarende sin politik i en negativ afhængighed af nazismen.

Det er farligt; det er i dag Europas store politiske og folkelige tragedie. Og er det, der truer med, at det er Tyskland, der igen

kaster Europas lande ud i skæbnesvangre og måske katastrofale opgør – selv om Tyskland ville det hele så godt.

Hverken et menneske eller et folk kan pålægge sig selv en evig bodsgang og selvudslettelse, uden at det ender i sygelighed og unaturlighed, og måske et selvretfærdigt og voldsomt forsøg på at påtvinge andre den samme bod og skyldsbevidste holdning.

Enhver menneskelig eller folkelig identitet vil hævde sig, og skal have rum til dette. At se bort fra den nationale virkelighed er farligt. Uanset om man gør det gennem nazismen, gennem en negativ afhængighed af nazismen eller gennem en overnational international socialisme som i dag.

Religiøs pervertering af nationaliteten

Nazismen perverterede det nationale. Nazismen gjorde det nationale til en religion, som retfærdiggjorde den guddommeliggjorte tyske nationalitets overfald på andre nationer. Nationen var alt. Nazismen forkludrede det nationale ud i det unaturlige. En ulykke var det!

Men det er ikke nationaliteten i sig selv, der er pervers, men derimod den religiøse pervertering af nationaliteten. Nazismen kan sandelig ikke ophæve nationaliteten som en nødvendig, sund, lykkelig, livskraftig og uudryddelig virkelighed i menneskers og nationers liv.

Heller ikke den tyske nationalitet kan ophæves eller undertrykkes. Tror man dette, ud fra en konsekvent og negativ afhængighed af nazismen, så skaber man nye politiske katastrofer i Europa.

Det nationale er forudsætningen for det internationale

Kommunismen og den internationale socialisme, som i dag stadig driver sit farlige spil, var en pervertering af det internationale. Den internationale socialisme har – i fortsættelse af Sovjetkommunismen – gjort det internationale til en religion, som retfærdiggør vor tids politiske overfald på det nationale og på nationerne som selvstændige faktorer i politik.

Denne internationale socialisme, internationalismen, forkludrer endnu i dag det internationale ud i et naturstridigt forhold mellem Europas nationer. Og Tyskland er drivkraften for dette – sammen med Frankrig, som Tyskland ideligt binder til sig som en uundværlig garant for den tyske kurs. Ellers ville Tyskland stå temmelig alene.

Men heller ikke den internationale socialisme kan ophæve nationaliteten, den folkelige virkelighed, som den mest betydende faktor i politik. Tror man dette, ud fra en pervertering af det internationale; og gør man dette gennem den overnationale socialt-kollektive integration mellem Europas lande, så skaber man nye politiske katastrofer i Europa.

Mådehold og respekt for den nationale virkelighed er vigtig i europæisk politik. Det nationale er forudsætning for det internationale; man kan ikke fremme det internationale ved at ophæve det nationale. Det perverterer ethvert forhold mellem nationer, folk og mennesker.

Tyskerne må ikke vise kærlighed til sig selv som folk

Kære fru Merkel. Jeg læste Deres nytårstale 2015. Jeg læste om Deres voldsomme fordømmelse af PEGIDA-demonstrationerne, som tusinder af ganske almindelige fredelige tyskere deltog i. De sagde:

”I dag råber mange om mandagen igen: Vi er folket. Men faktisk mener de: I hører ikke med – på grund af jeres hudfarve eller jeres religion. Derfor siger jeg til alle, der deltager i sådanne demonstrationer: Følg ikke dem, der opfordrer til dette. For så ofte er der fordomme, kulde, ja, had i deres hjerter!”

Ud fra disse ord må jeg sige til Dem, fru Merkel: Faktisk mener De, at det tyske folk er ingenting. For efter nazismen må tyskerne ikke være et folk. Ingen har efter Deres mening lov til – i en afgrænsende betydning – at sige: Wir sind das Volk. Og intet folk har efter Deres mening lov til at forsvare sig selv og sin folkelighed mod hundredtusinder af fremmede

indvandrere, som truer med at opløse et lands nationalitet og kultur.

Et folk må ikke markere sig i kærlighed til det, som dette folk selv er. For Dem er det åbenbart ondskab, at nogen vil forsvare sig mod opløsning af folkeligt-nationale grænser. Og forsvare det, der i høj grad giver et menneske dets eksistens- og identitetsgrundlag.

Men man kan virkelig spørge Dem: Er det ikke en langt større ondskab, at de siger til Deres egne landsmænd "I må ikke være tyskere; I må ikke føle jer og afgrænse jer som tyskere, der har noget bestemt at forsvare over for andre og fremmede folk og kulturer. I må ikke sætte grænser for, hvem og hvor mange der må komme her."

Jeg spørger igen: Er dette ikke en langt større ondskab? Hvorfor lader De Deres syn på det tyske folks ret til at forsvare sin nationale folkelighed være dirigeret af nazismens perverterede syn på det nationale? Der findes jo et andet og virkelighedstro syn på det nationale.

Tysklands naboer må heller ikke forsvare deres nationalitet

Men nationaliteten kan ikke ophæves. Og her taler vi ikke plat og uigennemtænkt om hudfarve eller valg af religion i et frit samfund. Her taler vi om, at folkenationaliteten ikke er ingenting. At den tværtimod er noget bestemt, som man ikke kan ophæve eller undlade at forsvare, uden at det får store konsekvenser både politisk, samfundsmæssigt og menneskeligt.

De har sikkert allerede gættet, at jeg skriver til Dem på grund af den store indvandring af fremmede mennesker i Europa. Og på grund af de politiske udmeldinger, som vi har hørt fra Dem som Kanzlerin for det største land i Europa.

De har talt hårdt og kontant om en fælleseuropæisk fordeling af flygtninge og indvandrere. Og De siger, at dette kun vil være en begyndelse.

De har ophævet Schengen-aftalernes regler om registrering i første land. De har tilladt en masseindvandring fra Østrig. En masseindvandring, som ikke kan undgå at påvirke Tysklands naboer. Det er uanstændigt over for naboerne. Især når Tyskland selv har været en stærk forkæmper for ophævelse af grænserne til Tysklands naboer.

Nu må altså heller ikke Tysklands naboer sige nej til at forsvare nationaliteten. I dagens situation er Tyskland usolidarisk; og uden politisk instinkt for den faktor, der betyder mest i Europa: nationaliteten.

Synes De ikke, at det er ejendommeligt, at netop de østeuropæiske lande Polen, Tjekkiet, Slovakiet og Ungarn er de lande, der har sagt stop. Og åbenbart er de største modstandere af en fælleseuropæisk fordeling.

De lande, som kender alt til både nazismens og sovjetkommunismens, dvs. den internationale socialismes undertrykkelse og pervertering af den folkelige nationalitet. Netop de lande har sagt stop, fordi de ved, hvad de har at forsvare – som folk. Jeg vil anbefale Dem at lytte meget kraftigt til disse landes tale.

Man kan ikke slukke en brand ved at sprede ilden

Da Danmark for nogle år siden (2011) genindførte sin grænsekontrol, førte dette til skarp kritik fra den tyske regering og fra mange tyske politikere. Og grænsekontrollen blev hurtigt ophævet. Men det var en stor glæde at kunne læse i de tyske aviser, at tusindvis af almindelige tyske borgere skældte deres egne politikere ud for denne kritik af et lille lands behov for at forsvare sig mod ukontrolleret grænseoverskridelse.

Der findes altså et tysk folk, som forstår, hvad behovet er, og hvad nationalt forsvar betyder over for nutidens trusler. Det er positivt. Jeg føler mig i en tysk-dansk forståelsesalliance med disse tyske borgere. Jeg er overbevist om, at vi kan mødes i en gensidig og fredelig respekt for, hvad vores respektive nationale ramme betyder for vort liv som mennesker.

Når Tyskland og De åbenbart nu har så travlt med at løse Europas folkevandringsproblemer ved hjælp af en fælleseuropæisk fordelingsaftale, så løser Tyskland slet ikke problemet. Tyskland spreder problemet. Som jeg ser det, vil Tyskland med sin stærke stilling i Europa og EU dominere problemerne ind i Tysklands nabolande.

Men man kan ikke slukke en brand ved at sprede ilden. De kan som tysk toppolitiker og kansler slet ikke undgå at se disse problemers størrelse og betydning for Europa. Og ikke undgå at se og høre, hvordan alle Europas folkeslag reagerer i frygt over det, der foregår. Hvordan kan De så halsstarrigt fremture og arbejde imod, at Europas nationer kæmper for at forsvare det, de har og det, de selv er?

Tyskland respekterer ikke sig selv

Tyskland er en stor, stærk og indflydelsesrig nation. Tyskland burde gå forrest i et forsvar for Europas folk over for vor tids masseindvandring. Stop for indvandring. Stærk bevogtning og lukning af EU's ydre grænser – og med den hårdhed og kynisme, som dette kræver. Med fx en stærk maritim flåde i Middelhavet. Stop for folkevandring over Middelhavet (som Australiens eksempel). Kontrol og bevogtning af alle Europas og EU's indre grænser. Hjemsendelse af illegale flygtninge og indvandrere.

Men samtidig: hjælp til de lande uden for Europas, der lider under flygtningeproblemerne, fx med opbygning og stærk militær bevogtning af flygtningelandsbyer; og de europæiske nationers egen afhentning i flygtningelejrene af de flygtninge, som disse nationer efter egen bestemmelse selv ønsker at hente.

Men vi kan jo tydeligt mærke i den politik, som Tyskland fører både i EU og i det aktuelle indvandringsspørgsmål, at Tyskland ikke respekterer Europas lande som nationer, der har noget at forsvare. I dagens situation er Tyskland usolidarisk. Og årsagen er: Tyskland respekterer ikke sig selv. Tyskerne må ikke sige: Wir sind das Volk. Og tyskerne må efter Deres ikke forstå og forsvare sig selv som et folk. Og Tyskland vil åbenbart heller ikke respektere, at nabolandene siger og forstår dette om sig selv. Deutschland schafft Europa ab.

Det er en tragedie, at være vidne til, at Tyskland ikke kan og vil forsvare Europas nationer, fordi Tyskland ikke vil forsvare sig selv. Ønsker Tyskland igen at få det meste af Europa imod sig, fordi tyske politikere har så svært ved at forstå, hvad nationalitet betyder for de europæiske samfund?

Det bedste, der kunne ske for Europas i dag, er at Tyskland genvandt sin selvrespekt for sin egen nationalitet, som folk, og i denne selvrespekt også begyndte at respektere og forsvare de øvrige europæiske landes nationalitet og støtte dem i deres behov for at forsvare nationaliteten.